

Nõnda läks tisleri asji ikka eddasi. Pühikese aja pärrast wois ta jo hakkata omma maja wõlgu tasjuma. Ühhe parisniku käest olli ta 500 rubla laenamud; selle mehhe kawwalust kartis ta wägga.

7.

Jubba olli jälle aasta möda läinud. Kasiku abbitaja olli jälle ühhe lapsukese omma Pioli sisse wõinud ülespanna. Jummal olli neid nore tütreaga ennistamud. Wanna emma olli hingama läinud, rõmus omma laste õnne üle, mis ta sütsadik olli näinud. Ammeti tö läks kennaste eddasi, ja Kasik olli iggakord, kui ta intressid maksis, ka wähehawalt piüidnud maja wõllast tasjuda. — Tämma olli ta jälle läinud sedda teggema. Ta naene ehmatas, kui ta taggasi tulli. Ni rahhuta ning kahwatand polnud ta tedda weel ial näinud.

„Anna, ma toon sulle kurbe sõnumid“, ütles ta, meie wõlla kirri on ärramüüdud kõrtsniku kätte. Si sedda kurjemat polleks wõinud sündida. Müüd olleme waenlase küüsi!“

„Tulle appi, siis olleme kaddund“, ksisendas Anna ehmatusega; agga pea lisas ta: „noh, se on pat nõnda räkida, ma pean enneise nõdra ussu pärrast habbenema. Meie ei olle sellepärrast weel mitte kaddund, meie wanna tru Jummal ellab

weel. Se tulles temmalt, et meie uff saaks lähikatsitud. Ärra sellepärrast, armas mees, wägga ehku, küll meie same korda, ehk se asji küll näib kurb ollewad.“

„Ma ei wõi ennast ni ruttu waiqistada“, ütles teine, „siis on mul weel se asji wastu meelt, et ma pean sedda rahha kõrtsi wina, kust muidu madda lähhan.“

Anna südda wärrises ta rindus, agga waiqistas ennast ja ütles: „Noh, egga so pea ommeti otsast lauge, kui sa jenna sisse lähhad. Sul polle jo tarwis kõrtsis olles jua. Minne agga rahhuga jenna, minna tahhan nikana sinnu cest palluda.“

Tisler ei lausund sõnna, wõttis müüsi ja läks.

Kui ta sai ärraläinud, tulli wessi naese silmi; ta mõtles kõrtsniku emma ahwardamise peale ja tundis ka omma mehhe nõdrust. Peale sedda polnud ta weel mitte ussus kindel. Agga ta lauges põhwiti ja pallus Jummalat süddamest.

Tunni aja pärrast tulli Kasik koju taggasi. Ta silmad ollid rõõmsamad, kui minnes.

„Armas naene, ütles ta, „kõrtsmit pollegi ni sant, kui meie arwasime. Kui ma jenna tulhin, panui ta mulle klasi napsu ette, nende sõnna nadeaga: Tämma õhtu on külm, se annab soja.“ „Ma panuin wastu ja ütlesiu, et ma napsu ei jo.